

lacapella

27/06 - 2/09

Sala Gran

Rasmus Nilausen

*Sisyphus, Rhopography
and a Headless Chicken*

Espai Cub

Diego Paonessa

Beat Box

13/09 - 21/10

Sala Gran

Pol González

Primer plano de ella gritando

Espai Cub

Nicolás Rojas Hayes

*Aparell per mesurar la voluntat
segons l'índex de Scheuerman*

31/10 - 9/12

Sala Gran

Luís Guerra

Seminari Gramsci

Espai Cub

Pol Esteve

The end of...

18/12 - 27/01

Projecte de comissariat

Alexandra Laudo

[Heroínas de la Cultura]

La condició narrativa

Projectes deslocalitzats

Laia Estruch

En lloc d'actuar fabulo

Gerard Ortín

Intravia

Projecte d'investigació

Latitudes

#OpenCurating

BCN Producció celebra la sisena edició. Adreçada a la comunitat artística de Barcelona i la seva àrea d'influència, aquesta convocatòria oberta incentiva la realització de projectes que necessiten recursos de producció i suport institucional per tirar endavant.

Amb aquest programa, La Capella dóna suport a les necessitats econòmiques i de producció dels artistes, i s'apropa a les línies discursives de l'art actual.

Enguany BCN Producció s'expandeix. El programa ha anat evolucionant fins a oferir tres exposicions individuals a la Sala Gran de La Capella, tres a l'Espai Cub, dos projectes deslocalitzats i, com a novetat, un projecte de comissariat i un altre de recerca.

BCN Producció celebra su sexta edición. Dirigida a la comunidad artística de Barcelona y su área de influencia, esta convocatoria abierta incentiva la realización de proyectos que requieren recursos de producción y apoyo institucional para salir adelante.

Con este programa, La Capella ofrece apoyo a las necesidades económicas y de producción de los artistas, y se acerca a las líneas discursivas del arte actual.

Este año BCN Producció se expande. El programa ha ido evolucionando hasta ofrecer tres exposiciones individuales en la Sala Gran de La Capella, tres en el Espai Cub, dos proyectos deslocalizados y, como novedad, un proyecto de comisariado y otro de investigación.

BCN Producció celebrates its sixth edition. Aimed at the artistic community of Barcelona and its sphere of influence, this open competition fosters the execution of projects that require production resources and institutional support in order to be brought to fruition.

By means of this programme, La Capella affords its support to artists' economic and production needs and draws closer to the discourse of contemporary art.

This new edition sees an expansion of BCN Producció. The programme features three solo exhibitions in the Sala Gran at La Capella, three in Espai Cub and two delocalised projects. The new additions include a curatorship project and an artistic research project.

RASMUS NILAUSEN

SISYPHUS, RHOPOGRAPHY AND A HEADLESS CHICKEN

**SÍSIF, ROPOGRAFIA
I UN POLLASTRE SENSE CAP**

Rasmus Nilausen (Copenhague, Dinamarca, 1980) viu i treballa a Barcelona on actualment és artista resident a Hangar. Es va llicenciar en Belles Arts a la Universitat de Barcelona i té un màster en Belles Arts cursat al Chelsea College of Art and Design – University of the Arts London. La seva obra explora els límits de la pintura i, a través d'aquesta, com interpretem la nostra imatge. Amb aquest objectiu, selecciona i reorganitza les imatges del seu voltant que li criden l'atenció i, a través d'un procés en què el temps i "tallar i enganxar" –entès com un fenomen social– són elements clau, crea noves narratives que permeten fer lectures múltiples. Un procés que sembla evitar els esdeveniments importants.

L'exposició que Nilausen presenta a La Capella, "Sisyphus, Rhopography and a Headless Chicken", parteix de la visió de l'artista convertit, en ocasions, en una espècie de John Wayne de la pintura contemporània: "shoot first, ask questions later". O potser, més aviat d'un pollastre sense cap. Instintiu. Pren totes les decisions a base de reflexos espasmòdics; posteriorment, per sort, les analitza.

El discurs extrapictòric, que ara com ara podríem anomenar narratiu, en el cas de Nilausen poques vegades es descobreix a primera vista. Es troba velat, en un segon pla. L'avantatge –i la problemàtica– és tot el que es converteix en sensacions quan es contempla la pintura. Un joc, ja no d'atzar, sinó de coincidències i connexions, més semblant als enllaços a YouTube que al rizoma de Deleuze i Guattari.

La pintura històrica sempre s'ha considerat el gènere més important de la pintura. S'emprava com

un instrument en la construcció de llegendes al servei de la reialesa i l'Església. Aquesta pintura complia amb la funció imperativa de mantenir estructures establertes, mentre comunicava a l'espectador èxits i mèrits de la persona que havia fet l'encàrrec. Parlem de la pintura d'esdeveniments importants. Norman Bryson analitza aquest fenomen en clau de "megalografia", cosa que relata un esdeveniment suposadament rellevant (fets històrics, passatges bíblics, llegendes mitològiques, etc.). Tanmateix, aplicant una lògica simplista, ens trobem amb la denominada "ropografia", és a dir, tot allò que no té importància: el que no és important.

La naturalesa morta, particularment celebrada a Espanya per figures com Cotán i Zurbarán, sempre ha estat considerada el gènere menys important de la pintura. Això, en part, es deu a l'absència de la figura humana, una absència que en aquest projecte no arriba a ser un veto narratiu, sinó una variació que l'acaba convertint en quelcom diferent i menys evident. El que succeeix pot ser senzill i probablement anecdòtic.

Paradoxalment, la mitologia grega –megalogràfica per naturalesa– servirà d'exemple argumentatiu. Sísif va caure en desgràcia per la seva astúcia extraordinària, varenbre un càstig sever per part dels déus, que el van condemnar a perdre la vista i a empènyer perpètuament una roca fins al cim d'una muntanya, però la roca tornava a caure a la vall, una vegada i una altra. Una mena de càstig en bucle.

En certa manera, l'artista comparteix destí amb Sísif, perquè fa una feina constant i sovint absurda, però necessària. "Cal fer-ho!", per obligació o per plaer, això en el fons tant és. El que es valora és la continuïtat, atès que la millor obra és i sempre serà la propera, aquella que encara s'ha de fer.

A una altra escala (menys heroica que en el cas dels personatges interpretats per John Wayne), tot va passar el 10 de setembre de 1945, en un poble amb el nom improbable de Fruita, a l'estat de Colorado, on un granger anomenat Lloyd Olsen –cognom danès– havia convidat a sopar la seva sogra. Disposat a tractar-la bé, va anar al corral a matar un pollastre. Després de tallar-li el cap, el granger es va quedar mirant l'au, esperant els darrers espasmes, però curiosament el cos continuava viu. De fet, va sobreviure més de 18 mesos i es va convertir en el símbol d'una certa resistència a acceptar el destí.

Aquest projecte converteix la ropografia, certament subjectiva, en una espècie de pintura històrica.

RASMUS NILAUSEN

**SÍSIFO, RHOPOGRAFÍA
Y UN POLLO SIN CABEZA**

Rasmus Nilausen (Copenhague, Dinamarca, 1980) vive y trabaja en Barcelona donde actualmente es artista residente en Hangar. Posee una licenciatura en Bellas Artes por la Universidad de Barcelona y un máster en Bellas Artes por el Chelsea College of Art and Design – University of the Arts London. Su obra explora los límites de la pintura y, a través de ella, cómo interpretamos nuestra imaginaria. Para ello, selecciona y reorganiza las imágenes de su entorno que le llaman la atención y, a través de un proceso en el que el tiempo y “cortar y pegar” –entendido como un fenómeno social– son elementos clave, crea nuevas narrativas que permiten lecturas múltiples. Un proceso que parece evitar los acontecimientos importantes.

La exposición que Nilausen presenta en La Capella, “Sisyphus, Rhopography and a Headless Chicken”, parte de la visión del artista convertido, en ocasiones, en una especie de John Wayne de la pintura contemporánea: “shoot first, ask questions later”. O quizás, más bien de un pollo sin cabeza. Instintivo. Toma todas sus decisiones a base de reflejos espasmódicos; posteriormente, por suerte, las analiza.

El discurso extra-pictórico, que hoy por hoy podríamos llamar narrativo, en el caso de Nilausen pocas veces se descubre a primera vista. Se encuentra velado, en un segundo plano. La ventaja –y su problemática– es todo aquello que se convierte en sensaciones al contemplar la pintura. Un juego, ya no de azar, sino de coincidencias y conexiones, más parecido a los enlaces en YouTube que al rizoma de Deleuze y Guattari.

La pintura histórica siempre se ha considerado el género de mayor importancia de la pintura. Se utilizaba como un instrumento en la construcción de leyendas al servicio de la realeza y la Iglesia. Dicha pintura cumplía con la función imperativa de mantener estructuras establecidas, mientras comunicaba al espectador logros y méritos de la persona que había hecho el encargo. Hablamos de la pintura de acontecimientos importantes. Norman Bryson analiza este fenómeno en clave de “megalografía”, lo que relata un suceso supuestamente relevante (hechos históricos, pasajes bíblicos, leyendas mitológicas, etc.). No obstante, aplicando una lógica simplista, nos encontramos con la denominada “rhopografía”, es decir, todo aquello que carece de importancia: lo no-importante.

La naturaleza muerta, particularmente celebrada en España por figuras como Cotán y Zurbarán, siempre ha sido considerada el género de menor importancia de la pintura. Esto, en parte, se debe a la ausencia de la figura humana, una ausencia que en este proyecto no llega

a ser un veto narrativo, sino una variación que la acaba convirtiendo en algo diferente y menos evidente. Lo que sucede puede ser sencillo y probablemente anecdótico.

Paradójicamente, la mitología griega –megalográfica por naturaleza– servirá de ejemplo argumentativo. Sísifo cayó en desgracia por su extraordinaria astucia, recibió un castigo severo por parte de los dioses, que le condenaron a perder la vista y a empujar perpetuamente una roca hasta la cima de una montaña, solo para que esta volviese a caer al valle, una y otra vez. Algo así como un castigo en bucle.

En cierta manera, el artista comparte destino con Sísifo, pues realiza un trabajo constante y, a menudo, absurdo, pero necesario. “¡Hay que hacerlo!”, por obligación o por placer, eso no importa realmente. La continuidad es lo que se valora, dado que la mejor obra es y será siempre la próxima, la que aún está por hacer.

A otra escala (menos heroica que en el caso de los personajes interpretados por John Wayne), todo pasó el 10 de septiembre de 1945, en un pueblo con el improbable nombre de Fruita, en el estado de Colorado, donde un granjero llamado Lloyd Olsen –apellido danés– tuvo como invitada a cenar a su suegra. Dispuesto a tratarla bien, fue al corral a matar a un pollo. Tras cortarle la cabeza, el granjero se quedó mirándolo, esperando sus últimos espasmos, pero curiosamente el cuerpo seguía con vida. De hecho, sobrevivió más de 18 meses y se convirtió en el símbolo de una cierta resistencia a aceptar el destino.

Este proyecto convierte la rhopografía, ciertamente subjetiva, en una especie de pintura histórica.

RASMUS NILAUSEN

**SISYPHUS, RHOPOGRAPHY
AND A HEADLESS CHICKEN**

Rasmus Nilausen (Copenhagen, Denmark, 1980) lives and works in Barcelona where he is currently a resident artist at Hangar. He holds a BA in Fine Art from the University of Barcelona and an MA in Fine Art from the Chelsea College of Art and Design – University of the Arts London. His work explores the limits of painting and how we interpret imagery through this medium. To this end, he selects and rearranges images from his surroundings in a process, which includes time as well as “cut and paste” – understood as a social phenomenon – as key elements. This results in new narratives that often allow multiple interpretations.

The exhibition presented by Nilausen in La Capella, “Sisyphus, Rhopography and a Headless Chicken”, is derived from the artist’s vision in which, he at times, becomes a sort of John Wayne of contemporary painting: “shoot first, ask questions later”. Or maybe more like a headless chicken. Instinctive, making decisions based on spinal reflexes. Luckily, a posterior analysis is possible.

The extra-pictorial discourse, what today might be called narrative, is rarely noticeable at first in the work of Nilausen. It is veiled in the background. Its advantage – and problematic – are those things that become sensations when contemplating painting. No longer a game of chance but a play on coincidences and connections, closer to the links on YouTube than Deleuze and Guattari’s rhizome.

History painting has always been considered the most important of the genres of painting. Both Royalty and the Church deployed it as a means of constructing legends. Said painting fulfilled the imperative task of upholding established structures, while depicting to the viewer the achievements and merits made by whoever commissioned the work. Norman Bryson analyses this phenomenon in terms of “megalography”, which portrays a supposedly important event (historical events, biblical passages, mythological legends, etc.). Nevertheless, by applying a simplistic logic, we come upon the so-called “rhopography”, i.e. everything that lacks importance: the unimportant.

Still life painting, particularly renowned in Spain thanks to figures such as Cotán and Zurbarán, has always been considered the least important genre of painting. This, in part, is due to the absence of the human figure, an absence that in this particular project does not become a narrative veto, but a variation that ends

up turning it into something different and less obvious. What occurs may be simple and perhaps anecdotal.

Paradoxically, Greek mythology – megalographic by nature – will serve as an argumentative example. Sisyphus fell out of favour on account of his extraordinary cunningness. He was severely punished by the gods who condemned him to lose his eyesight and to push a boulder up a mountainside forevermore, only to watch it plunge to the bottom of the valley each time he neared the peak of the mountain. Sort of like an endless loop of punishment.

To a certain extent, the artist shares fate with Sisyphus, since he executes a constant and often absurd, yet necessary, task. “It has to be done!”; it does not really matter whether it is out of obligation or pleasure. Continuity is what is valued here, since the best work is and will most certainly be the next one. The one yet to be done.

On another scale (though less heroic than most characters played by John Wayne) we have the incident that occurred on 10th September 1945, in a town of the unlikely name of Fruita, Colorado where a farmer called Lloyd Olsen – Danish surname – had his mother-in-law over as a dinner guest. Eager to treat her right, he went to the yard to slaughter a chicken. After cutting off its head, the farmer stood watching, waiting for the final spasms of the bird’s body but, surprisingly, it was still alive. In fact, it survived for more than 18 months and became a symbol of a certain resistance to accept one’s fate.

This project turns rhopography, certainly subjective, into a kind of history painting.